

som man skulde tro bedst kunde undersøges, heller ikke kan have nogen overordentlig stor Tillid til disse Læger med Hensyn til indvortes og mere indvillkede Sygdomme, hvis Marsager det maa anses for meget vanskeligere at overskue. Desuden bliver man bestyrket noget i denne Antagelse, naar man f. Ex. hører og ser, at Folk, som efter i længere Tid at være blevene behandlede af en autoriseret Læge, finde paa at affledige ham og tage en anden autoriseret Læge, af ham faar den Bæfke, at den Læge, de have havt forveien, og som ogsaa var examineret, har brugt helt forkerte Midler. Man kan f. Ex. have søgt at helbrede dem for en Sygdom, som de slet ikke have, og den anden Læge, de have tilkaldt, giver sig da til at kurerer paa dem for en helt anden Sygdom. Det er jo klart, at de ikke begge to kunne have Ret; men at den Ene maa have taget feil, og det er da ogsaa klart, at den, som har taget feil, maa have virket skadeligt paa de Vedkommendes Sundhed. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) yttrede, at de autoriserede Læger vare meget hensynsfulde overfor de Fattige. Det er allerede blevet udtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), at han har Erfaringer i modsat Retning, og jeg kan sige, at det Samme gjælder mig. Der kan være hæderlige Undtagelser blandt Lægerne paa Landet; der kan være Læger, som virkelig tage Hensyn til Folks Stand, Stilling og Formuesomstændigheder; men i Reglen er det ikke Tilfældet; i Reglen maa de Fattige betale lige saa godt som de Rige og forholdsvis langt mere. Om det er anderledes i Kjøbenhavn skal jeg ikke sige, men jeg tvivler dog noget om, at Forholdene der ere saa udmærkede (En Stemme: Jo!). Ja, det kan gjerne være, at det forhold sig anderledes; men naar man kjender de kjøbenhavnske Forhold i andre Retninger, synes det mig ikke, der er Grund til at tro, at man i den Henseende skulde kunne lykønske Kjøbenhavn saa meget. — Det er ogsaa blevet sagt her idag, at denne Sag er ikke nogen Partisag. Tilbels kan det siges; men jeg kan dog ikke suldt ud samstemme dert. Det forekommer mig nemlig, at det samme Parti, som modsætter sig Frihedsbevægelse i andre Retninger, ogsaa modsætter sig Frihedsbevægelserne i den Retning, hvorom der her er Tale, og der er kun den Forskjel, at der er betydelig Flere, som holde paa Indskrænkninger i mange andre Sager. De, som modsætte sig Friheden i denne Sag, ere egentlig nærmest kun de studerende Klasser, det som repræsenteres af Sundhedskollegiet og Universitetsbannelsen, men det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister stiller sig i denne Sag omtrent paa samme Standpunkt som det, hvorpaa Regeringen stiller sig i mange andre Sager. Den høitærede Minister yttrede saaledes før, saavidt jeg erindrer, at dersom man vilde have noget Qaab om at faae Noget ud af denne

Sag, maatte Folkethinget opgive det Standpunkt, det hidtil har indtaget, det vil sige: opgive det Forslag, som her foreligger efter tidligere at være vedtaget med meget stort Flertal, og gaa over til det Forslag, som er vedtaget af Landstinget og som har Justitsministerens Billigelse. Jeg maa i høi Grad beklage denne Utaalelse af den høitærede Minister; thi det er klart, at der, naar han saaledes stiller sig absolut paa Landstingets Standpunkt, altsaa imod Folkethinget, da ikke kan være godt Qaab om at faae Noget ud af Sagen. Det er tværtimod min Overbevisning, at hvis vi skulde faae Noget ud af de foreliggende Sager, det være sig hvilket som helst af dem, maa den Minister, der vil føre den vedkommende Sag frem, stille sig mæglende imellem Anskuelserne i de to Thing og se at faae hvert af dem til at slaa Noget af paa sine Fordringer. Hvis Ministeren stiller sig saaledes, er det mit Qaab, at der ogsaa af den foreliggende Sag vil kunne udbringes noget Frugtbart, Noget, som Befolkningen kan være tjent med; men hvis den høitærede Minister vedblivende stiller sig absolut paa Landstingets Standpunkt og forlanger, at Folkethinget skal opgive hele sit Standpunkt, sin Overbevisning og sin Anskuelse om Sagen, maa jeg desværre tvivle om, at der vil komme et heldigt Resultat, et godt Udbytte ud af en Sag, som dog i saa overordentlig Grad er Gjenstand for Befolkningens Opmærksomhed, og som saa Mange længes efter at se ordnet paa en heldig Maade.

S. Madsen: Jeg skal føie nogle Ord til den lange Forhandling, som er bleven føit om denne Sag, idet jeg ikke tror at kunne forsvare at undlade at føie et Par Exempler til de mange, der ere fremspørte dels paa, at det er lykkes enkelte Kvakksalvere at foretage meget heldige Kure, og dels ogsaa paa, at autoriserede Læger have været i høi Grad uheldige i deres Kure. Hvad det første Punkt angaar, skal jeg blot tillade mig at bemærke, at netop den Mand's Fader, hvis Ansøgning om Tilladelse til at maatte kurerer for Brokksade i den sidste Tid er bleven afslaaet, har kureret en meget nær Slægtning af mig og 6 af min Nabos Børn, og det efter at de i to Aar forgæves havde været behandlede af autoriserede Læger. Hvis Noget skulde tvivle om Rigtigheden af disse Vidnesbyrd eller tvivle om, at de Vedkommende virkelig ere blevene kurerede i tilsværfelig Grad, kan jeg godtgjøre det ved, at den ene af dem nu er bleven udstreven til Soldat og kjendt god dertil, hvilket er et Bevis for, at han er fuldstændig helbredet, og det var netop den ene af dem, som først blev undergivet den autoriserede Læges Behandling uden Resultat. Netop det, at det er et saa stort Gode at blive helbredt for en saadan Sygdom, og det et Gode, som føles hele Livet igjennem, maa tale imod at negte en saadan Mand en lig Tilladelse. Jeg kan dernæst